No. 2902 Woensdag 1 Dec. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Nederland-Curaçao in 6 dagen.

De vorige week kwam in de telegrammen het bericht, dat vanaf 1 Januari het luchtvaartpostverkeer met de West zal geschieden via de Zuidelijk route met de Franse en Duitse Oceaanvliegtuigen, waardoor Nederland — Suriname wordt teruggebracht tot 4 dagen en Nederland — Curaçao tot 6 dagen.

Een grote verbetering.

Want het luchtpostverkeer wat tot nu toe via New York ging en al was het dan ook met snelle stomers, naar Europa werd overgebracht kon wel eens vlug zijn, maar nog onlangs ontvingen we een brief welke er 19 dagen over gedaan had.

We weten dan ook dat de klachten vele waren en wat wel het ergste was dat verschillende brieven niet aankwamen, daar op een of andere etappe, vermoedelijk poststukken verdonkeremaand werden.

We zullen nog moeten afwachten of dit laatste op het nieuwe traject niet geschieden zal.

Waarom men niet eerder via de Zuidelijke veel snellere dienst de brieven naar West-Indië heeft verstuurd?

Want deze lijnen bestaan reeds zolang, dat onlangs een vliegmachine van de Duitse lufthansa de 250ste reis over de Oceaan volbracht, beladen met post van Duitsland naar Zuid-Amerika.

Deze dienst werd enige jaren geleden geopend en functioneert thans met een regelmaat en betrouwbaarheid, die de beste verwachtingen geven voor het tot stand komen van een geregelde luchtpostdienst ook over de Noordelijke Atlantische Oceaan, welke thans nog slechts in het stadium der proefnemingen verkeert.

Het bericht van de 250e overtocht is wellicht de meeste onzer lezers niet opgevallen.

Oceaanvluchten zijn in onze gedachten al een heel gewoon begrip geworden, iets alledaags.

Hoe zou de leek echter ook enig denkbeeld kunnen hebben van al de zorgen, de vele stille heldendaden, waarover gezwegen wordt en de ongelooflijke inzet aan mensen en materiaal, aan wetenschappelijke en technische voorbereidingen, die noodzakelijk zijn om deze oceaanvluchten te kunnen uitvoeren.

Deze oceaanvluchten hangen in werkelijkheid van drie omstandigheden af: van de financiën, van de katapultschepen en van de motoren.

De belangrijkste vraag bijna is het financieren van regelmatige vliegroutes en deze hangt af van de hoeveelheid post, die een vliegtuig over de oceaan mee kan voeren.

Daarom staat achter deze bewonderenswaardige regelmaat en betrouwbaarheid der vluchten, het ijzeren moeten, de wil, aan de eisen van de post te voldoen en daardoor de kosten der vluchten dragelijk te maken. De post is tegenwoordig over de gehele wereld de natuurlijke en beslissende helper van het luchtverkeer. In Duitsland misschien nog minder dan in andere landen, omdat daar — van het standpunt van het luchtverkeer uit gezien — de afstanden te gering zijn en de spoorwegsnelheden zó opgevoerd, dat slechts voor verre afstanden de luchtpost in staat is, met succes te kunnen concurreren met de spoorwegdiensten.

In de Verenigde Staten, in het Britse Imperium, in Zuid-Amerika daarentegen is het bij de reusachtige afstanden wat anders. Zo ook wat betreft de Indiëvluchten, die thans driemaal per week door de K.L.M. van Nederland naar de overzeese koloniën worden verricht.

Hier eist het algemeen belang dringend de inschakeling van het snelste verkeersmiddel.

Dit is dan de oorzaak, dat de Duitse Lufthansa geheel en al op het trans-atlantische verkeer is aangewezen, omdat dit alleen aan de ondernemingsgeest en het technisch kunnen van de vliegwereld een voldoende ruim arbeidsveld biedt.

Ook de post heeft niet geaarzeld de helpende hand te bieden en toen eenmaal het bewijs was geleverd, dat betrouwbaarheid en regelmaat ook in het transoceanische luchtverkeer mogelijk zijn, door de toewijzing van het postverkeer een geregelde dienst mogelijk te maken.

De Lufthansa begon met haar katapult- en steunpuntschepen. Langdurige proefnemingen, kostbare veranderingen waren nodig, maar toen was de zaak ook in orde.

Meer dan 250 vluchten in enkele jaren! En slechts enkele noodlandingen waren hierbij! Alle vluchten zijn overigens uitstekend verlopen. Thans is het vliegen over de Zuidelijke Atlantische Oceaan nuchtere exacte werkelijkheid. De 16.300 K.M. lange afstand van Frankfurt a.d. Main over Bathurst in Noord-Afrika naar Natal in Zuid-Amerika en vandaar over Rio de Janeiro, Buenos Aires naar Santiago de Chile aan de andere kant der Cordilleras wordt door de Lufthansa en in Zuid-Amerika door het Verenigde Condorsyndicaat in 4 tot 4½ dag afgelegd. In Buenos-Aires heeft men reeds na 3½ dag de post.

„En hoe staat het nu wel met de betrouwbaarheid van zo'n dienst?" zal men vragen.

De 39.000 tot 44.000 brieven, die ieder vliegtuig meeneemt, komen op de terugvlucht reeds een halve dag eerder in Berlijn. De vliegtuigen hebben zoveel speelruimte in de opgegeven en vastgestelde tijden, dat kleine, onvermijdelijke oponthouden tengevolge van weer en wind gemakkelijk kunnen worden ingehaald.

Hoe zeer het publiek reeds vertrouwen stelt in deze vluchten, kan men het best zien uit het aantal per luchtpost, verzonden brieven. Dit aantal bedraagt sinds de opening van de dienst ver over het millioen.

De kosten van een luchtpostbrief, die 5 gram mag wegen, bedragen 1.25 mark luchtpost en 25 pfenning voor buitenlands porto. Een geweldige vooruitgang dus bij deze grote afstanden.

Het is eigenlijk slechts te vergelijken met de hele grote uitvindingen der moderne techniek. Er wordt echter ook heel wat gevergd van de piloten en de marconisten. De vlucht over de onmetelijke oceaan alleen duurt reeds vijftien volle uren.

Ook al wisselen twee piloten elkaar steeds af, toch vermoeit zo'n afstand ontzaggelijk. Wel een plichtsbesef ook bij de bemanning der steunpuntschepen! Zij blijven steeds veel langer dan anders een scheepsbemanning, ver van het vaderland, al wordt er ook uitstekend voor hen gezorgd.

Het op deze trans-oceanische luchtdienst toegepaste systeem van afschieten der vliegtuigen is doeltreffender gebleken dan enige andere methode.

De ongelooflijke eisen, die aan de motor en het materiaal zouden worden gesteld, als een door de grote hoeveelheid brandstof zo zwaar beladen machine op de gewone wijze uit het water zou moeten starten, worden vermeden en tevens wordt er bij de katapultstart tijd bespaard.

De gunstige ontwikkeling van deze oceaandienst is niet in de laatste plaats te danken aan de ruwe oliemotoren, die pas op de lange afstand tot hun recht komen, omdat het gewicht van de motor groter is dan dat van een benzinemotor en deze pas op de lange afstand besparing van brandstof geeft.

De voorrang van de Mens

door dr. C. BEEKENKAMP.

III.

IN ITALIË.

De opkomst van het Italiaans fascisme, historisch verklaarbaar als reactie tegen de stijlloosheid van het liberalisme, en bevrucht door **Macchiavelli** en **Sorel**, houdt gelijke tred met de neergang van de vrijheidsgedachte. Collectief wordt de persoonlijkheid eronder gehouden. De Staat, het imperium, dat zijn immers alleen de dingen, die eeuwige waarde hebben. De enkele mens heeft alleen betekenis, naar **Mussolini** zelf ergens erkent, in functie van de geschiedenis, en de natie is immers, volgens **Corradini**, het grootste instrument van de menselijke geschiedenis. Een heel volk wordt kunstmatig tot geestelijke vervoering aangezet. De grootheid van Italië — daarop spitst zich alles toe. Vaderlandsliefde, beschaving, cultuurgrootheid en dergelijke begrippen dienen ten slotte voor niets anders dan om de sociale ideeën van **Mussolini** te verwerkelijken — al scheldt hij dan op het socialisme als zodanig.

Maar, zal iemand mij misschien tegenwerpen, het Italiaanse fascisme heeft toch tal van maatregelen genomen, die erop gericht zijn, het gezinsleven te versterken. Men denke aan de pogingen, om door middel van het beschikbaar stellen van een bepaalde som gelds, het sluiten van een huwelijk te bevorderen; men denke aan de invoering van het gezinsloon, e.d.

Zeker, wij ontkennen niet, dat men een zekere waardering hebben kan voor dit streven, doch men gelieve bij dit waarderingsoordeel toch nimmer uit het oog te verliezen, door welke motieven **Mussolini** geleid werd, toen hij deze sociale voorzieningen trof.

Attilo lo Monaco Aprile, die aan het hoofd staat van het „Opera nazionale Maternitá ed infanzia" heeft ergens geschreven, dat de sociale taak van de Staat niet bedoelt de „egoïstische belangen (interessi egoistici) van den enkelen mens, maar het algemeen belang van de Staat te beschermen (interesse unitario della stato)." Le „assistenza sociale" is erop gericht, hoewel zij in schijn de afzonderlijke individuen en de afzonderlijke sociale groepen wil bevoordelen, de nieuwe generaties steeds meer in staat te stellen, mede te werken aan de verheven taak van de Staat, door aan de afzonderlijke elementen van de collectiviteit de noodzakelijke middelen te verschaffen om ze physisch en geestelijk sterk en productief te maken, zodat de nationale collectiviteit van elk van hen het hoogst mogelijk rendement kan trekken

Moederschap, kinderzorg, gezinsloon, worden dus niet zozeer nagestreefd, omdat men de waarde van den enkelen mens erkent, maar vrijwel uitsluitend, omdat het fascisme in de moeder, in het kind, in het gezin op zichzelf elementen ziet, die nuttig zijn als schakels voor komende generaties, welke, doordrongen van de fascistische geest, kunnen bevorderen de grootheid van de natie.

Voor dit doel wordt dan ook de opvoeding gezien als „educazione nazionale". Vandaar, dat bij decreet van 9 Januari 1927 alle organisaties verboden werden, die „op een of andere wijze de physieke, morele of geestelijke opvoeding van de jeugd beogen." Theoretisch weliswaar moeten de ouders toestemming geven tot opneming van hun kinderen in de Balilla (de jeugdorganisatie van 8 tot 15 jaar), maar iedereen weet, dat leerkrachten opgedragen werd bij circulaire van den Minister der nationale opvoeding, de opneming in de Balilla door directe invloed bij de ouders te bevorderen. Om het geheel aantrekkelijk te maken, genieten de leden der fascistische jeudorganisaties dan gratis kleding, gratis vacantie e.d.

Stelselmatig wordt dus de opvoeding — gezinstaak bij uitnemendheid! — onttrokken aan de persoonlijke inzichten der ouders. **Mussolini** heeft het onomwonden uitgesproken: „de volledige en intregale opvoeding van den Italiaan komt uitsluitend aan de Staat toe, als een van zijn fundamentele en voornaamste functies, of beter nog als de functie van de Staat bij uitstek."

Wij spraken zoeven over het gezinsloon. Laten wij over dit punt iets breder uitweiden, omdat het een typerend voorbeeld is om de geestesgesteldheid van het fascisme voor het vraagstuk, dat ons bezig houdt, nader te leren kennen.

In de **Revue Internationale du Travail** van April 1937 komt een opstel voor van **Bruno Biagi**, president van het nationale fascistische instituut voor sociale voorzorg; iemand dus, aan wiens woorden men gezag mag toekennen. **Biagi** dan erkent, dat het beginsel, dat geleid heeft tot de toepassing op brede schaal van het gezinsloon principieël verschilt van dat in andere landen. Dat verschil zit in het verschil van opvatting omtrent de arbeid bij een liberaal en een corporatief stelsel. De liberale economie beschouwt de arbeid als „dienst", die betaald moet worden naar de waarde van de gepresteerde arbeid. De corporatieve economie ziet de arbeid als „sociale plicht", en deze conceptie geeft direct een geheel andere instelling tegenover vraag en aanbod van arbeidskracht.

Het individu — aldus gaat **Biagi** voort — wordt niet meer beschouwd als een abstracte grootheid, maar als element van de groep, waarin hij leeft en waarin hij zijn activiteit ontplooit. Het solidariteitsbeginsel zet zijn stempel op de politieke en sociale werkzaamheid van het fascistisch regime; deze solidariteit wordt vooreerst in de gezinseenheid openbaar, strekt zich vervolgens uit tot de vakgroep en het beroep, en vindt haar hoogtepunt in de nationale gemeenschap, die, volgens het criterium van wederkerigheid in de ruimste zin des woords, alle burgers omvat, die een rol spelen in het productieproces.

Het fascisme is de verwezenlijking van de gedachte van de totalitaire staat. De totalitaire staat heerst op elk levensterrein en wenst tot gelding te brengen de geestelijke waarden, die het meent te moeten nastreven.

Het **gezinsloon** is een **element** van de **demografische politiek** en van de bescherming van het gezin, waaruit het fascisme voor de toekomst zijn beste krachten moet putten. Kortom, het herstel van het begrip „volk" in zijn historische zin, bewerkstelligd door het fascisme, geeft aan de demografische politiek en aan de gelijke verdeling van de gezinslasten, een zeer bijzondere betekenis.

Hier wordt dus heel duidelijk gezegd, met welke bedoeling het fascisme overging tot het stelsel van gezinsloon.

In korte tijd heeft dit stelsel van gezinsloon brede vlucht genomen. In 1934 was het gezinsloon nog object van collectieve contracten; bij de wet van 21 Augustus 1936 is het instituut gereglementeerd en uitgebreid tot het gehele terrein van de arbeid. In een land, waar dat terrein van boven af geleid en bestuurd wordt, kan dat. De leiding kan dan haar demografische bedoelingen realiseren. Hoe en op welke wijze dat geschiedt, doet hier verder niets ter zake. Wie het weten wil, leze het zoeven genoemde artikel van **Biagi**.

Wij stipuleren alleen, dat hier een, op zichzelf prijzenswaardige, maatregel genomen is in het belang van de machtspolitiek en de expansiezucht van een dictator; niet om redenen, die gelegen zijn in de waarde van het gezin, als bron van kracht voor de vorming van vrije, zelfstandige persoonlijkheden. En vandaar, dat wij bedenkingen hebben tegen de — het zij herhaald — op zichzelf prijzenswaardige gedachte van het gezinsloon.

Nu zegge men niet: de bedoelingen kunnen ons onverschillig laten, omdat hier toch een voor den arbeider, vooral voor den vader van het grote gezin, een begerenswaardige zaak wordt verkregen. Want wie zo redeneert, trekt de dingen uit hun verband en maakt ze los van de geestelijke achtergrond.

Immers, met de beschouwingswijze van het gezin door het fascisme, hangt samen de beschouwingswijze van de waarde der persoonlijkheid. Gaat de staat aan het grote gezin zekere voordelen geven, dan is diezelfde staat, afgedacht nog van zijn andere machtsmiddelen, zo licht geneigd, om nu ook als contra-prestatie zekere concessie van het gezin te eisen. Denk aan de opvoeding van de jeugd; denk aan de vrijheid van meningsuiting; denk aan zovele andere geestelijke goederen, op het behoud waarvan het Christendom prijs stelt en die ten offer vallen aan de ideologie van het fascisme. Door zulke materiele voordelen verslapt de geestelijke weerstand; verslapt de persoonlijke verantwoordelijkheid; vervaagt de menselijke persoonlijkheid tot element in het volksgeheel.

Wat hierboven gezegd is van de gezinnen, geldt in nog veel sterker mate ook voor de opvattingen, die het fascisme heeft over de beroepen. Hier wordt alles van boven af geregeld en gereglementeerd. De motieven hiervoor kan men, kort geformuleerd, vinden in de considerans van het wetsontwerp van 18 November 1925 over de juridische organisatie van de arbeidsgemeenschappen. Tegenover het eenzijdig verdedigen van klassebelangen, blindweg en ongeordend, onverschillig voor het lot der productie en zelfs voor het lot van de natie, gevoed door het dodelijke idee van strijd tegen de productie en tegen de volksgemeenschap, stelt het fascistische syndicalisme een geordend, rationeel verweer, dat rekening houdt met de noden der productie en de belangen van de nationale gemeenschap.

Men mag nog wel zijn eigen belangen nastreven, mits dit nooit gaat ten koste van het algemeen en nationaal belang. Men is niet verplicht zich te organiseren in de enige toegelaten vakvereniging (maar iedereen voelt, dat men juist, doordat er maar één vakvereniging erkend is,het welbegrepen eigenbelang voor het minst meebrengt, zich daarbij aan te sluiten. Niet-aansluiting toch betekent verlies van vele voordelen.)

Eenmaal lid van de vakvereniging, is men automatisch binnengetreden in het hiërarchisch verband (vakvereniging, federatie, confederatie, ministerie van corporaties, Duce). De vrijheid der syndicaten is illusoir; voorzitter en secretaris mogen niet vrijelijk door en uit de leden worden gekozen, maar worden goedgekeurd van hogerhand na bewilliging van het ministerie van corporaties. Die goedkeuring kan bovendien ten allen tijden herroepen worden. Maken de bestuursleden het al te bont, dan kan tijdelijk de macht gelegd worden in de handen van de president en secretaris, die in bijzondere gevallen zelfs tijdelijk vervangen kunnen worden door een regeringscommissaris.

Men gevoelt, dat hier evenveel vrijheid is gelaten als aan de leeuw in een kooi, en aan een beer, die aan de ketting van den berenleider zijn rondedansje maken mag.

Collectieve contracten kunnen vrijelijk gesloten worden. Publicatie in de Staatscourant, na voorafgaand fiat van het Ministerie van Corporaties, maakt het contract automatisch bindend, ook voor de niet-georganiseerden. De Regering kan evenwel deze publicatie weigeren „op grond van inhoud en vorm" m.a.w. telkens en altijd, wanneer er iets in staat, dat haar niet bevalt.

Ziehier enkele trekjes uit de bekende wet van 3 April 1926, het raam, waarbinnen de corporatieve staat moest worden opgebouwd. (Dat in de praktijk die opbouw niet zo vlot is verlopen als Mussolini dat wel heeft gewild, doet hier overigens niets ter zake). Genoeg alweer om een inzicht te geven in de waarde van de persoonlijkheid in het fascistisch systeem. En, wie nog niet overtuigd is, moet het Charter van de Arbeid er maar eens op nalezen.

Het individu is dus deel van de staat. Arbeid nationale plicht. De welvaart van den enkeling slechts een hulpmiddel voor de grootheid van Italië. De beroepsvrijheid in hoge mate beperkt door de Italiaanse „Planwirtschaft", die decreteert wat en hoeveel er geproduceerd mag worden. Het particulier initiatief erkend, ja, zelfs aangemoedigd, in zoverre het nationaal belang dat meebrengt of wenselijk maakt.

Ziedaar hoezeer men de vrijheid liefheeft. Als reactie tegen ongebondenheid en anarchie heeft men een ander uiterste gekozen. De hogere vrijheid van morele gebondenheid aan de goddelijke wetten kent het fascisme niet.

En daarmede is het veroordeeld.

Wordt vervolgd.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Het blijkt thans al wel dat de mededeling van de Beurs de vorige week, dat Chamberlain zich afkeurend had uitgelaten over het besoek van Lord Halifax aan Berlijn op een vergissing berust, vermoedelijk van de telegrafist die hier de pers opneemt: en dat de afkeurende woorden van Chamberlain niet sloegen op het bezoek van Halifax, maar op datgene wat de pers erover geschreven heeft.

Niet het bezoek van Lord Halifax was onverantwoordelijk maar de perspublicaties die daarover verschenen.

Chamberlain noemde zelfs het bezoek van Lord Halifax waardevol, maar wat er besproken is, is geheim.

Chautemps en Delbos de Franse Ministers zullen thans wel vernomen hebben, nu ze enkele dagen in Londen zijn geweest, waar het over gegaan is; in zover tenminste Engeland het in zijn belang gedacht heeft daarover uitlatingen te doen.

In alle geval hadden de Franse ministers de uitnodiging naar Londen met gemengde gevoelens aangenomen en eerst na de verklaring van Chamberlain, dat Frankrijk zijn politiek niet behoefde te veranderen, zijn ze gekomen. Maar tevoren gaven ze de verklaring af dat Frankrijk geen overwicht wil van Duitsland in Centraal Europa.

Chamberlain noemde de perspublicaties wel onverantwoordelijk maar niet onwaar. En volgens deze perspublicaties zou er dan besproken zijn: De koloniën van Duitsland; de verhouding Duitsland Oostenrijk, Duitsland en de Volkenbond; Italië en de Volkenbond; de burgeroorlog in Spanje, enz.

Allemaal brandende kwesties in Europa.

En wanneer daarin de oplossing komt zullen we dat onze lezers nog wel eens mededelen. Voorlopig zullen we er geen haast mee behoeven te maken.

In Spanje blijkt meer en meer dat Franco volkomen zeker is van de overwinning, waarmee hij echter geen haast schijnt te maken. Meer werk wordt er gemaakt van de politieke regelingen met de verschillende landen.

In Duitsland heeft dan tenslotte toch Goering gezegevierd over Schacht. Schacht is geen minister meer van economische zaken, dat zal Goering van hem overnemen. Of hij het even geniaal zal doen, valt op alle gronden te betwijfelen. Maar Schacht was tegenstander van Goerings vier-jaren plan; en nu doet het er niets meer toe of Schacht indertijd op geniale wijze de Duitse financiën gesaneerd heeft en ondanks de Nazipolitiek nog enig vertrouwen in Duitsland heeft bewaard bij de andere mogendheden; de Goeringse haan moet koning kraaien.

Maar de grootste nederlaag in deze ministeriele verandering is wel voor Hitler. Het was bekend dat Hitler Schacht wilde handhaven. Maar ook Hitler heeft moeten wijken voor Goering, zoals hij reeds zovele malen gedaan heeft. Maar nu is dit wijken publiek en de eerste schok in het prestige van den in Duitsland verafgoden Hitler.

Zal dit de eerste trede zijn bergafwaarts?

We vrezen dat met de Duitse financiën thans ook de Fuhrer ernstige dagen zal gaan doormaken.

We geven hieronder het schrijven weer van Hitler, dat wel begrijpelijk met een korreltje „zout" moet gelezen worden:

De 30ste Juni 1934 verklaarde gij dat ge bereid waart om tijdens de ziekte van de toenmalige minister van Economische Zaken, Dr. Schmitt die post te aanvaarden. Sinds dien hebt U in die hoedanigheid het nieuwe Rijk en mijzelf onschatbare diensten bewezen. De erkenning van dit feit heeft het mij moeilijk gemaakt om gevolg te geven aan de door U reeds meermalen uitgesproken wens om U als hoofd van dit ministerie terug te trekken.

Meer en meer is echter de noodzakelijkheid naar voren gekomen om het Departement van Economische Zaken te voegen bij dat, belast met de uitvoering van het vierjaren plan. Daar de omvang van dit departement thans van die aard is geworden dat een verhoging van moeilijkheden en uitbreiding van werkzaamheden valt te constateren, was ik tenslotte in staat om Uw wens nogmaals in overweging te nemen. Terwijl ik dat doe en het ministerie thans in handen geef van den chef van het vierjaren plan, wens ik uitdrukking te geven van mijn diepste dankbaarheid voor de uitnemende diensten welke gij het vaderland hebt bewezen. Ik doe dit in het blije bewustzijn nog vele jaren van U te kunnen profiteren in Uw kwaliteit als directeur van de Rijksbank. Het stemt mij buitengewoon dankbaar dat ik U bereid heb gevonden om mijn raadsman te blijven en ik benoem U vanaf heden tot Rijks minister. Steeds de Uwe, in dienst van het vaderland, Adolf Hitler.

In het Oosten gaat Japan zijn gang tegenover China niet alleen, maar ook tegenover de mogendheden die in Shanghai concessies hadden.

En wat zullen de mogendheden doen? Niets.

We hebben nimmer veel vertrouwen gehad in conferenties; maar op Brussel hadden we toch enige hoop, omdat daar een nieuw element aan de beraadslagingen deelnam, n.l. de Ver. Staten van Amerika.

Maar de debacle van Brussel is wel de grootste die in de laatste jaren door een conferentie geleden is.

Van het aspect der Brusselse conferentie, was van de beginne af met de beste wil hoogstens te getuigen, dat ze vrij lusteloos en kleurloos was, een merkteken, dat zeker niet overdreven genoemd kan worden .

De speeches en besprekingen — voor zover gehouden — hebben in geen enkel opzicht iets nieuws gebracht en hebben zich bepaald tot woorden en zinnen, die wenig of niets aan inhoud of perspectief hadden.

Achteraf kan men zich met recht afvragen: wat zouden de te Brussel aanwezige mogendheden kunnen doen?

Wanneer met het ronduit wil formuleren, dan zouden zij, nu het conflict in een zo vergevorderd stadium is gekomen, slechts hun toevlucht hebben kunnen nemen hetzij tot een militaire, hetzij tot een intensieve sanctie-actie tegen Japan, welke laatste de Chinezen wellicht op de lange duur in staat zou stellen de Japanse agressie uit te putten.

Welnu, tot geen van beide krachtige maatregelen waren de twee leidende mogendheden der Brusselse conferentie, Amerika en Engeland, bereid. De openbare mening in die beide machtige rijken en zeker ook die in de andere deelnemende landen, zou hoogstwaarschijnlijk dergelijke besluiten harer regeringen gedesavoueerd hebben, en dus bleef de ministers van buitenlandse zaken en andere gedelegeerden niets anders over dan elkaar plechtig te beloven „hun volle ondersteuning te zullen verlenen bij de pogingen om de vrede in het Verre Oosten te herstellen".

De commissie heeft nog een oproep geformuleerd aan het adres van Japan, waarin de wens van alle deelnemende landen werd uitgesproken, dat Tokio alsnog zijn medewerking aan de conferentie in deze zin zou verlenen, dat de regering te Tokio het werk der conferentie althans officieel erkent en voortaan kennis zou nemen van haar besluiten, rapporten en resoluties, om daarop het standpunt der Japanse regering te doen weten.

Maar Tokio dacht daar niet over. „Het gaat goed in China en laten ze in Brussel maar praten".

Dit is het standpunt, dat men nog kent van de Italiaanse veroveringstocht in Abessynië: Rome legde, toen de veldtocht goed opschoot, alle protesten en uitingen van verontwaardiging over geschonden rechten etc., doodkalmpjes naast zich neer, en trok er zich geen syllabe van aan.

En men kon thans, gezien de Japanse successen in China, van Tokio moeilijk een andere houding tegemoet zien.

Of zo'n standpunt in strijd is met moraal, met wetten van menselijkheid enz., dat is een overweging, waarmee men zich in bepaalde internationale kringen liever niet in laat.

Nog steeds blijft in de wereld het gewilde zegevieren over het recht.

Somberheid is Satans element;
Vreugde is de sfeer van God.

Stel nooit het kleine goed uit, dat ge nu kunt doen, om een groter, dat ge misschien zult kunnen doen.

BUITENLAND

DE TROONAFSTAND VAN EDWARD VIII.

Nadere publicaties van Britse Regeringszijde op komst?

De Britse regering pleegt thans, naar de „Daily Express" verneemt, overleg met de leiders der oppositie en de regeringen der dominions over de publicaties van enige nadere gegevens aangaande de troonafstand van Edward VIII.

In deze publicatie zouden volgens genoemd blad twee punten ter sprake komen:

1. Dat op de dag van koning George's overlijden, 20 Januari 1936, de toenmalige prins van Wales de wens te kennen gaf plaats te maken voor zijn broeder, de hertog van York.

2. Nadat Edward was afgetreden heeft hij zelf verklaard naar het buitenland te willen gaan en minstens drie jaar in het buitenland te willen blijven.

Bij de Lagerhuis-debatten zijn deze punten niet ter sprake gebracht, omdat zij niet in verband stonden met Edwards huwelijk, hetwelk de reden der abdicatie was. Over het buitenlandse verblijf van de hertog schijnen thans echter enige misvattingen te bestaan, die de regering tot deze publicatie nopen."

Edward heeft van zijn verlangen af te zien van zijn rechten op de troon ten gunste van zijn jongere broeder, mededeling gedaan te Sandringham, toen daar op de overlijdensdag van de koning een zitting werd gehouden van de ministers met de troonsopvolger en de hertog van York. Als reden gaf de prins van Wales op, dat het hem niet mogelijk zou zijn een „gevaticaniseerd" monarch te zijn; hij bedoelde, dat hij een ruimer en vrijer particulier leven begeerde te leiden dan traditie en gewoonte hem toestonden.

Het was niet de eerste maal, dat hij dit de premier Baldwin en de aartsbisschop van Canterbury mededeelde. Zij verzekerden hem bij die gelegenheid, te beseffen, dat de tijden veranderd waren; zij waren bereid hem zeer ver tegemoet te komen.

Nadat Edward koning was geworden, bleef hij in York House en Fort Belvedère wonen, terwijl hij Buckingham Palace grotendeels als bureau bezigde. Het kabinet is daarom van oordeel, dat het zijn belofte jegens Edward aangaande de begeerde grotere vrijheid gehouden heeft.

De „Daily Express" meldt verder, dat de Amerikaanse reis van de hertog van Windsor de inleiding is tot de stichting van een i nternationale organisatie ter bevordering van het menselijk welzijn; van deze organisatie zou de hertog leider zijn; het zou zijn bedoeling zijn er bijna al zijn tijd en geld aan te geven. Het doel der organisatie is de levensvoorwaarden en de woontoestanden van het volk te verbeteren. Waarschijnlijk zal de hertog zijn plannen aan de Amerikaanse natie bekend maken in een „radiopraatje bij de huiselijke haard", zoals ook Roosevelt die van tijd tot tijd houdt.

EEN EINDELOZE DROEVIGE LIJST.

De correspondent van Havas te Moskou schrijft: „Tussen 5 September en 10 October zijn, als men een twintigtal regionale bladen mag geloven, 403 personen gefusileerd. Deze „vijanden des volks" worden als volgt ingedeeld: 182 terechtgestelden werden beschuldigd van spionnage en terrorisme, vooral op de spoorwegen in het verre oosten, 112 personen werden terechtgesteld wegens sabotage in de landbouw (de meesten daarvan zouden besmettelijke ziekten onder het vee verspreid hebben), 34 personen werden beschuldigd van sabotage in de industrie, 52 van sabotage in de graanschuren, 12 van vergiftiging van soldaten of arbeiders, 11 van moord op Stachanof-arbeiders of andere aan het regime verknochte personen."

De „Zaria Vostoka" te Tiflis meldt, dat een proces begonnen is tegen 13 vroegere functionarissen bij de regering der autonome republiek Askhasie. Deze mensen worden er van beschuldigd, aanslagen tegen Stalin te hebben georganiseerd, een opstand van het leger te hebben voorbereid om de afscheiding van Askhasie te bewerken, samotage in de landbouw en spionnage bedreven te hebben, enz.

ZEDELIJKHEIDSPROCESSEN, WAAROVER MEN ZWIJGT.

Onder dit opschrift schrijft men aan „Der Deutsche Weg" uit München:

Terwijl de pers verontwaardigd moet zijn over de zedelijkheidsprocessen tegen de geestelijken, die dikwijls op een zeer merkwaardige manier worden geconstrueerd, zwijgt zij over zedelijkheidsprocessen, die haar eigenlijk veel meer belangstelling moesten inboezemen, als een mof. Zo werden — om slechts enige voorbeelden uit een groot aantal aan te halen — veroordeeld volgens paragraaf 175 (homosexualiteit): de burgemeester van Pforzheim, vroeger assistent bij de spoorwegen te Brennet in de nabijheid van Säckingen. Hij was tevens de vertrouwensman van het nationaal-socialistische onderwijzercorps en de beste vriend van den burgemeester Uttentaler van Säckingen en de onderwijzers van Birndorf in de nabijheid van Waldshut. Te Tiengen in de nabijheid van Waldshut werd een bruine nazi-verpleegster veroordeeld wegens abortus. De couranten schreven toen, dat zij een „geestelijke zuster" was. Te Mannheim stonden meer dan zestig Hitlerjongens vanwege homosexualiteit voor de rechtbank. En de rechter moest bekennen, dat hij nog nooit zoveel zwijnerij te berechten kreeg. Te Alzen in de nabijheid van Worms werden meer dan zeventig vooraanstaande partijgenoten gearresteerd wegens misdrijven begaan tegen paragraaf 175. Hetzelfde lot viel ten deel aan de aanvoerder van de Hitlerjeugd te St. Peter in de nabijheid van Freiburg. Te Offenburg stond de leidster van de vereniging van Duitse meisjes, v. Oldsbach, wegens kindermoord en abortus voor de rechtbank. Zij werd om partijpolitieke redenen vrijgesproken, en iedereen, die het aandurft, iets over haar te zeggen, wordt met straf bedreigd.

Deze gevallen, die slechts een bescheiden uittreksel uit een reeks nationaalsocialistische schandaal-affaires vormen, tonen aan, dat het nationaal-socialisme in elk geval verstandiger deed, niet met stenen te gooien, zolang deze beweging in een glazen huis zit .

OM HET WERELDKAMPIOENSCHAP VOETBAL.

De Voorronde.

NEDERLAND — LUXEMBURG 4—0.

Het Ned. elftal komt verjongd uit tegen het met drie invallers spelend Luxemburg. Het spel is de eerste 20 minuten gelijkopgaand met een paar goede kansen voor Luxemburg, die door te weinig resoluut spel der voorhoede onbenut blijven. Nederland neemt daarna de aanval over en bijna noteert Nederland het eerste doelpunt als Smit is doorgebroken. Op schitterende wijze echter grist de uitstekendspelende Hochscheid de bal van de voet van Smit en opent voor zijn eigen voorhoede een snelle en schitterende aanval die door Lux' rechtsbuiten meters wordt naastgekogeld.

Als het eerste half uur om is, leidt Ned. een nieuwe aanval, die via Kuppe, Bergman, Spaendonk en de Boer voor Ned. het eerste doelpunt oplevert. De Luxemburgse spelers zetten er alles op, om de stand gelijk te maken. Caldenhove krijgt zeer veel te doen, maar het werk is niet moeilijk. De doorgebroken de Boer maakt opnieuw een doelpunt, dat echter wegens hands wordt geannuleerd. Tot aan de rust blijft de stand 1—0 in het voordeel van Nederland.

Het tweede gedeelte van de wedstrijd vertoont een geheel ander beeld dan de eerste helft. Het Ned. elftal schijnt herboren. De Nederlandse aanvallen zijn niet van de lucht en herhaaldelijk ontsnapt het doel der Lux. aan een doorboring. En zo kan de sterk spelende achterhoede der gasten niet verhinderen, dat na 21 minuten spelen de bal voor de 2e maal in de touwen van hun doel ligt.

De aanvallen der Luxemburgers zijn wel snel, doch over het algemeen niet gevaarlijk. Ze weten hun kansen beslist niet uit te buiten.

Nauwelijks 12 minuten later gaat de bal van rechts naar links, dan naar Spaendonk, van Spaendonk naar Smit; met een omhaal geeft Smit door naar de Boer, die meteen hoog in de linkerhoek van het doel schiet. Dan is de stand 3—0. Nog steeds weet Nederland zijn overwicht op het veld te handhaven. Onder de enkele aanvallen der gasten noteren we een paar gevaarlijke momenten voor het Nederlandse doel, maar door slecht schieten brengen de Luxemburgers deze kansen zelf om hals. De wedstrijd loopt ten einde. In de laatste minuut echter weet Nederland nog eenmaal het doel der gasten te vinden.

Als de scheidsrechter fluit is de stand 4—0.

Van de Luxemburgers was de achterhoede en de middenlinie zeer goed. De voorhoede was echter danig verzwakt door haar 3 invallers. Het Nederlandse elftal speelde voor de rust tamelijk slecht. In de tweede helft voldeed het beter aan de verwachtingen, al werd nog te veel in de breedte en te weinig in de lengte gespeeld.

De wedstrijd verliep zeer sportief en de Duitse scheidsrechter leidde zeer correct, doch naar Nederlandse en Engelse opvatting een weinig streng.

In deze voorronde zijn nu nog te spelen de volgende wedstrijden: Luxemburg — België; België — Nederland. Practisch heeft Nederland zich met deze overwinning een plaatsje besproken voor de wedstrijden om het wereldkampioenschap in Parijs.

V.F.

Bonairiaanse Krabbels

HET DURE ONDERWIJS.

In de „Amigoe" van 20 November j.l. vonden wij een artikel onder bovenstaand hoofd. Op het merendeel van het artikel door Emeritus geschreven, werd reeds geantwoord; één punt willen WIJ nog eens onder de loupe nemen. Emeritus schrijft n.l. over de verlofsregeling o.a.:

„Wij noemden deze vrijgevigheid
„ten opzichte der buitenlandse verloven overbodig. O.i. is zij dat zeker ten opzichte van inheemsen.
„De uitgezonden Hollander heeft
„na zekere diensttijd in de tropen
„er behoefte aan voor zijn gezondheid en dus ten bate van zijn
„dienstverrichtingen, enige tijd in
„ons klimaat en in zijn vroegere
„omgeving weer op adem te komen.
„Voor de inheemsen is dat misschien wel aangenaam, maar toch
„niet beslist onontbeerlijk en het
„behoeft dus niet noodzakelijk uit
„de algemene middelen bekostigd
„te worden".

Dat is nu juist een stokpaardje, dat op ons programma staat en dat wij nu, iets vervroegd, willen beklimmen. Zeker, de inheemse onderwijzer heeft meestal geen familieband die hem aan Nederland bindt, hij behoeft ook niet voor herstel van gezondheid naar Nederland om op adem te komen. Maar vergeet Emeritus niet een ander belangrijk punt? Een heel belangrijk punt?

De inheemse onderwijzer heeft te Curaçao zijn opleiding ontvangen, hij heeft Nederland en zijn steden, havens, provincies, enz. enz. bestudeerd uit boekjes, die al of niet een juiste kijk op Nederland kunnen geven. Maar denkt U, Emeritus, dat die onderwijzer ooit in staat zal zijn over Nederland te spreken als een in Nederland opgeleide onderwijzer? Net zo min als 'n onderwijzer in Nederland in staat is iets behoorlijks over dit gebiedsdeel te vertellen. Wij weten niet waar Emeritus zijn emeritaat behaald heeft. Is dat te Curaçao geschied: hij zou deze leemte hebben moeten kennen. Hij zou moeten weten welke bokken in Nederland geschoten zijn bij het behandelen van deze gewesten op de scholen en hij zou ook hebben moeten weten, dat te Curaçao men over het algemeen geen goed oordeel kan hebben over Nederland. Daarom alleen al zou het toe te juichen zijn indien de inheemse onderwijzer niet alleen in de GELEGENHEID werd gesteld na zoveel jaren dienst een reis naar Nederland te maken, doch dat dit verplichtend werd gesteld. Met wat een geheel andere en betere indruk van Nederland zou zo'n onderwijzer terugkomen. Met hoeveel vuur zou hij dan kunnen vertellen en verklaren uit de leerboeken, omdat hij het dan met eigen ogen zou hebben gezien. De Rotterdamse havens met al het bruisend leven, zijn schepen, pakhuizen, de Hoofdstad met zijn mooie grachten. kantoorpaleizen, musea, H. M. de Koningin, de Staten Generaal, het Noorden, Brabant en Limburg, Zeeland, ja zoveel zou er te zien zijn en... te waarderen zijn. Hij zou dan ook zien, dat er nog andere Macamba's zijn, dan die hij hier op Curaçao in het algemeen ziet.

Wij zouden nog verder willen gaan. Laat alle jonge onderwijzers een jaar in Nederland doorbrengen en laat een gelijk aantal onderwijzers uit Nederland hier komen gedurende dien tijd. 'n Ruilsysteem. Met Engeland doet Nederland 't bijv. met handelsbedienden. Waarom dan niet met dit gebiedsdeel. Wat een uitwisseling van indrukken zou dat geven. Ja, wij weten het, het kost geld. Maar wat een onschatbare propaganda zowel voor Nederland als voor Curaçao. Wat een sterke band kan er aldus gesmeed worden tussen het Moederland en dit gebiedsdeel. Vraag het eens aan de padvinders. Onderwijsspecialiteiten, werkt dit plan uit. Het is de moeite waard.

DE KRAAKSTEENTJES. Het Gouvernement wil 50 cent per truck hebben omdat het er recht op heeft, zei de Fiscus. Wij schreven reeds over het gewoonterecht. Jaren en jaren lang, wij weten niet hoe lang wel, vonden de gezaghebbers van Bonaire en het Gouvernement van Curaçao het billijk fl. 1.— per vergunning te laten betalen. Daarmede werd voldoende aangetoond, dat het Gouvernement eigenaar was van de steentjes. Het was dus niet nodig dit eigendomsrecht aan te tonen door de betaling te verhogen tot 50 cent en nu 25 cent per truck. Wij kunnen het dus alleen maar beschouwen als een miserabele poging de inkomsten van de Curaçaose schatkist, die toch al zo ruim vloeien, ten koste van een stel arme tobbers te verhogen.

Maar hoe staat het met het gewoonterecht? Het is jaren lang gewoonte geweest die steentjes tegen een goedkope prijs aan het volk te verkopen. Beter gezegd, het is gewoonte geweest de vergunning nodig voor het weghalen van die steentjes te voorzien van een zegel. Dat is goed, daarmede verkreeg men controle. Mag men nu maar zo van die gewoonte afstappen? Is het billijk? Wanneer iemand 30 jaren lang een stuk grond onbetwist bezeten heeft, wordt hij eigenaar. Hij kan dan voor de notaris een acte van bezit laten opmaken. Ook een soort gewoonterecht. Kom, kom Gouvernement van Curaçao schrap toch die nieuwe maatregel en herstel de oude toestand. Wij zullen heus niet zeggen: lekker, we hebben toch gewonnen. We zullen alleen maar zeggen, dat wij U danken uit naam van het volk en dat wij het vertrouwen in U weer een beetje terug hebben gekregen.

Strakjes krijgen we weer een andere gezaghebber hier en die ziet dan misschien in eens dividivi groeien. Dividivi op gronden van het Gouvernement. Hoeveel brengt die per jaar op. 200.000 Ko?? Stel je voor tegen 1 cent per Kilo zou dat fl. 2.000.— opbrengen. Voldoende om weer een ambtenaar hier of daar aan te stellen. Dus vergunning. En waarmede dan de gehele dividiviplukkersfamilie de hals zou worden omgedraaid. Wij noemen de dividivi om U heren op Curaçao te waarschuwen. Wanneer er zulk een getikt voorstel uit Bonaire mocht komen, nu of in de toekomst, gooi het in de prullemaand.

DE LONEN. Het Gouvernement heeft de lonen van de wegwerkers verhoogd tot fl. 1,50. Wie van de werkgevers volgt? Niet te lang talmen heren. De beurzen open. Wie goed betaalt, kan waar (werk) voor zijn geld verwachten. Wij zijn het Gouvernement dankbaar voor deze verhoging. Wij pretenderen helemaal niet, dat wij dit bewerkt hebben, want het was al maanden en maanden in de pen. Misschien hebben we echter de beslissing een beetje verhaasd. Echter het voornaamste is... de beslissing is er.

ZES DEPORTEES. Nadat zij van het Gouvernement een ander en een beetje beter bootje hadden gekregen en wat proviand, vertrokken deze 6 stakkers naar zee. Na twee dagen spoelden ze weer op Klein- Bonaire aan en nu zijn ze weer te Kralendijk. Het is diep treurig Met de „Fedalma" is hier aangekomen een politie-agent 1ste klasse, die te zamen met de brigadier van Bonaire, de zes deportees Zondag met de „Fedalma" naar Curaçao zal begeleiden.

Kris en Kras.

INGEZONDEN.

Bonaire, 28 November 1937.

Geachte Redacteur:

Veroorloof mij een plaatsje in Uw veelgelezen blad, om U en alle lezers van de „Amigoe di Curaçao" te tonen hoeveel belangstelling er voor Kris en Kras op Bonaire bestaat, en dat wij het helemaal niet eens zijn met de opmerkingen die de heer Hellmund over de „Bonairiaanse Krabbels" gemaakt heeft.

Ik verzeker U, dat iedereen ze met plezier leest. Oud en jong is er vol van. Overal hoor je de namen Kris en Kras en wat ze schrijven. De abonné's van de „Amigoe" kunnen er van getuigen; zodra zij een krant ontvangen vliegen de mensen er op af, om te vragen of er niets van Bonaire in staat. Zij die geen Nederlands verstaan verzoeken om de Krabbels voor hen te vertalen. Ze hebben hier al lang genoeg gezwegen, en nu er een paar zijn die schrijven om de toestand van ons eiland bekend te maken, in de hoop dat er verbetering komt, nu komt de heer Hellmund, en zegt dat ze veel te veel schrijven, dat de aardigheid er af gaat enz.

Maar ik zeg, hoe meer ze schrijven hoe beter het is, hoe langer de Krabbels zijn, hoe liever wij het hebben: alle Bonairianen zeggen ook zo.

Wat de aardigheid betreft die er afgaat, zoals de Heer Hellmund het uitdrukt, wie schrijft toch in 's hemelsnaam voor de aardigheid. Naar mijn bescheiden mening, schijft iemand, opdat men aandacht aan zijn stuk zou schenken, en om te krijgen wat hij vraagt enz. Maar niet voor de aardigheid. Of heeft Mijnheer Hellmund zijn artikel ook voor de aardigheid geschreven. Het „terugkrabbelen" dat Mijnheer Hellmund zo schijnt te ergeren, vind ik niets anders, dan pure eerlijkheid van hun kant, omdat ze de mensens niet in de waan willen laten, van iets dat een klein beetje van de waarheid afwijkt. Trouwens geloof ik zeker, dat Kris en Kras wel degelijk op informaties uitgaan, voordat zij iets schrijven. Het vooruitkrabbelen zullen ze zo gauw niet verleren; misschien zijn ze een eindje teruggekrabbeld om krachtiger vooruit te kunnen.

Verder hoop ik dat Kris en Kras altijd door zullen gaan met in 't belang van ons volk te schrijven; denkt er om heren, hoe langer de Krabbels zijn hoe liever wij ze lezen.

Mijnheer de Redacteur vriendelijk bedankt.

Veritas.

CURACAO.

ss. LIBERTADOR.

In aansluiting met het ss. Venezuela zal het ss. El Libertador a.s. Zondag 5 December een extra afvaart maken naar Aruba en Maracaibo.

MET HET ss. VENEZUELA dat Vrijdag 3 December te Curaçao verwacht wordt zullen onder anderen de volgende passagiers arriveren.

Hr. en Mevr. K. A. van der Kamp en kind, Hr. A. J. van Montfrans, Hr. M. Kimmerer, Hr. H. G. Muskus, Hr. en Mevr. J. van Meyeren, Hr. en Mevr. A. W. Meyers, Hr. A. van der Sluys, Mej. H. J. Mülenpage, Hr. en Mevr. A. Verloop en 2 kinderen, Hr. en Mevr. K. van Gogh en 3 kinderen, Hr. A. N. Dorsman, Hr. J. J. M. Ahn,
Hr. J. Smeets, Hr. J. Schepman, Hr. H. Pauw, Mej. J. van Winkelen, Mej. C. van der Kuyl, Mej. J. Hoogland, Hr. en Mevr. C. A. Kraayveld en 3 kinderen, Hr. A. H. van Gaal, Hr. en Mevr. G. de Wit en 1 kind, Hr. J. G. Cast, Mevr. I. Rozenthal en 3 kinderen, Hr. J. C. Thonies, Hr. H. A. Crawford, Hr. B .W. Morrien, Hr. T. H. van Dijk, Hr. B. Boonstra, Hr. G. W. Frederiks, Hr. H. M. Tonk, Hr. J. Kuneken, Hr. F. H. L. Steenbakkers, Hr. G. J. W. Pappers, Hr. A .Mier, Hr. J. H. Starreveld, Hr. H. H. Ankone, Hr. J. Blok, Hr. A. de Boer, Hr. R. Praamsma, Hr. A. Beekelman, Hr. H. Visser, Hr. B. Zijlstra, Hr. W. van Dijk, Hr. van der Wulp.

FISCALE MOEILIJKHEDEN.

Onze belastingdienst, uit de aard der zaak al niet sympathiek, heeft het voornemen over te gaan tot een scherpere toepassing van de douanebepalingen met name de inklaringen.

Heel begrijpelijk heeft deze aangelegenheid nog al wat gemoederen gaande gemaakt.

De Beurs verscheen Vrijdag met een artikel blijkbaar geinspireerd van Gouvernementszijde, waarin de suggestie werd gewekt, dat door zakenlui verkeerd ingevulde inklaringen worden afgeleverd, waardoor de goede gang van zaken gestremd wordt.

Daartegen is echter van de hand van M. Vaumont in de Beurs van Maandagavond een schrijven gekomen, waarin met voorbeelden wordt aangetoond, dat

> niet bij de handelaren maar bij de Gouvernements-Douane-dienst de grootste fout schuilt en juist daar de goede gang van zaken wordt belemmerd, en wel door het vasthouden aan jarenlange reeds stremmende methodes, ondanks hierop reeds tientallen malen door de handel is gewezen.

Verder wordt de schuld van de door de handelaren gemaakte fouten, teruggewezen naar het Gouvernement, gezien [illegible] der wet, fouten enz. De Heer Vaumont schrijft:

> Het laatste jaar zijn verschillende „uitleggingen" in diverse art. door strengere ogen uitgevonden, en werden deze meestal zonder voorafgaande kennisgeving in praktijk gebracht, met gevolg verkeerde inklaringen, uren nog langer wachten en ontevreden „inklaarders".
>
> Goed, worde het een of andere anders „uitgelegd" laat dit dan de handelsstand via de plaatselijke nieuwsbladen weten.

Ook in de Kamer van Koophandel zijn de veranderingen die bij de douanedienst te wachten staan reeds in enkele vergaderingen onder de loupe genomen, en zelfs heeft men daar een bespreking gehad met de Inspecteur der Belastingen, over welk resultaat nog aan de pers mededelingen zullen verstrekt worden.

Volgens een verslag van de Beurs, was men in een eerste vergadering van de Kamer tot de conclusie gekomen, dat

> als het niet ontaardt in plagerij het nieuwe systeem, of liever de scherpe toepassing van de wettelijke bepalingen formeel juist is. Verschillende leden meenden echter, dat hier een mogelijkheid tot gevaarlijke ambtenarij voorhanden is en drongen er op aan, het gouvernement vooral duidelijk te maken, dat coulance, ook gezien de vorming van de Curaçaose handel, in de eerste plaats op de voorgrond gesteld moest worden.

Dat men reeds het woord „plagerij" durft uiten, en men het Gouvernement meent te moeten duidelijk maken dat „coulance" op de eerste plaats gesteld moet worden en men het wil waarschuwen voor „gevaarlijke ambtenarij", moet ons huidige Bestuur toch wel even doen denken aan een „klop op de deur".

Ook de Heer Vanmont schrijft zeer terecht:

> De handelsstand heeft in de eerste plaats het meeste belang bij een juiste en soepele uitlegging der bestaande tarieven, of dit gevonden kan worden met „Strafbepalingen" in het leven te roepen (die wij hier al meer dan voldoende bezitten) betwijfel ik ten sterkste.

We hebben in het begin van het jaar in een verslag der begrotingsdebatten reeds geschreven, dat op Curaçao, wel eens gezegd wordt, dat we fiscaal geregeerd worden.

Dit was naar aanleiding van Bestuursplannen om de omstekelarij op St. Martin tegen te gaan waarbij kapitalen zouden moeten worden uitgegeven om enkele guldens aan accijns te innen.

En niet ongunstig wordt het nieuwe kantoor van de administratie van financiën in zijn uiterlijk vergeleken met een grote hydraulische pers, wat dan voor Curaçao een symbolische betekenis hebben zou.

Dergelijke gezegdes geven te denken en houden zekere waarschuwingen in.

En een gewaarschuwd mens geldt voor twee, zegt het spreekwoord.

Belastingen zijn noodzakelijk en de belastingen die we hier hebben zijn niet onrechtvaardig. En terecht zeide de Staatsman Nolens indertijd dat het gemakkelijker is belasting te betalen dan belasting te heffen.

Maar daarom juist moet een Bestuur daarin met een zekere coulance en soepelheid te werk gaan.

We zijn blij dat onder de huidige administratie de tijden voorbij zijn van vóór 1930, toen de een belasting betaalde en de andere niet: maar laat men daarbij gedachtig zijn, dat er modus in rebus is en de deugd in het midden: wil men tenminste geen ontevredenheid wekken.

Volgens een bericht uit de Beurs van gisterenavond zal genoemd communique waarover we boven schreven niet verstrekt worden.

Het blad weet echter mede te delen dat op verzoek van de Kamer de belastingdienst de grootste coulance zal betrachten om langzaam aan te komen tot verbetering. Men stelt zich bij de belastingdienst voor in de komende maanden het publiek als het ware in de kunst van het inklaren op te leiden. Daar men voelt, dat dit niet met geweld kan zal men niet dadelijk beginnen met het opleggen van boeten, doch langzaam aan trachten het zo ver te brengen, dat verkeerde inklaringen eigenlijk tot de zeldzaamheden gaan behoren.

DE SALIÑA ZAAK IN HOGER BEROEP.

Gisterenmorgen had voor het Hof van Justitie de behandeling plaats van de Saliñazaak in hoger beroep.

Het Hof was samengesteld uit de Heren Dr. C. Suthoff, president, Dr. J. P. van der Biezen en Mr. S. G. C. van der Veen Zeppenfeldt leden, J. G. Ferguson griffier.

Als ambtenaar van het O.M. fungeerde thans de Heer Ch. Debrot, terwijl de verdediging van de drie beklaagden wederom in handen was van Mr. Papier.

Op deze zitting waren 2 nieuwe vrouwelijke getuigen die een klagend geluid gehoord hadden en waarvan een de politie had gewaarschuwd.

De houding van Voorzitter van 't Hof was wel een andere en meer bevredigend voor het rechtsgevoel dan de toon in de behandeling voor het kantongerecht. De president noemde het optreden van beklaagde S. laf en onverantwoordelijk.

Als nieuwe getuige was ook Dr. Henriquez, directeur van O. G. aanwezig. Echter zal Dr. Harz, die momenteel ongesteld is nog in deze zaak gehoord moeten worden.

De zaak tegen S. zal Donderdag a.s. worden voortgezet; tegen P. M. en T. H. op 21 December.

DE GRACE LINE.

Naar we vernemen zal begin Januari de eerste boot van de Grace line, die de Red D. vervangen heeft, van New York naar Curaçao vertrekken.

De Santa Rosa, de Santa Elena en de Santa Paula zullen in deze vaart op Curaçao gebracht worden.

De schepen van de Grace line de bekende „Santa" boten behoren tot de meest moderne schepen en zijn speciaal voor de tropen gebouwd.

Talrijke toeristen maken geregeld trips met deze schepen en het is te verwachten, dat de nieuwe lijn ook van het toeristen verkeer op Curaçao grote voordelen brengen zal.

GOUVERNEUR TERUG.

Heden keert Z. Exc. Gouverneur Wouters weer terug van Aruba.

ONTVREEMD.

Door de 29-jarige timmerman D., is aangifte gedaan dat van zijn rijwiel, hetwlek hij enige tijd onbeheerd tegen de Graham Building had neergezet, de kop van de elctrische lantaarn is ontvreemd.

AUTO-ONGELUK..

In de voormiddag van Zaterdag 27 November 1937, is de vrachtauto 733.C., bestuurd door de 34-jarige chauffeur F. op de weg ter hoogte van Jan Boos, vermoedelijk door slippen, over de kop geslagen. Enige der inzittenden liepen hierbij lichte verwondingen op aan armen en hoofd. De vrachtauto werd vrij ernstig beschadigd.

De Politie heeft de zaak in onderzoek.

ONTVREEMD.

Uit de kleren van de 29-jarige distillateur De H., welke opgehangen waren in het kleedlokaal op het korfbalveld KWIEK, is een portemonnaie, inhoudende ongeveer Fl. 38.— ontvreemd.

POGING TOT DOODSLAG

Als verdacht van poging tot doodslag is aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld de 25-jarige chauffeur M., die in de nacht van 27 op 28 November 1.1 de 23-jarige chauffeur H. met een groot kapmes heeft willen slaan en daarna heeft gepoogd deze man met zijn autobus te overrijden.

ONTVREEMD.

Uit een werkkeet, staande in de koraal van het hotel Curaçao, zijn ten nadele van de werklieden D. en v. K. kleine geldsbedragen uit de zakken hunner kleren ontvreemd. Als verdacht dit geld te hebben weggenomen, is aangehouden en aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld de 27-jarige chauffeur K.

Aangifte is gedaan, dat ten nadele van een plantage-eigenaar, in de nacht van 27 op 28 November 1937 een 8-tal kippen en ongeveer 20 duiven zijn ontvreemd.

De Politie heeft de zaak in onderzoek.

AUTO-ONGELUK.

In de Columbusstraat alhier, is gisteren-voormiddag de 16-jarige wielrijder S. met zijn rijwiel tegen de achterzijde van de voor hem uit rijdende luxeauto 40.C., bestuurd door de 28-jarige M. aangebotst, toen de auto voor het stoplicht moest stoppen. De wielrijder liep hierbij enige schrammen aan hoofd en armen op, terwijl zijn rijwiel en het reservewiel van de auto licht werden beschadigd.



SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond."

OPSTELLING SPELERS BONDSOEFENING OP DONDERDAG 2 DECEMBER 1937 OP MUNDO NOBO.
OPGAVE ELFTAL COMMISSIE.

E. Vos (R.C.C.)

J. Hollander (R.C.C.) — A. J. Maduro (S.U.B.T.)

W. Leers (J. Hol. — A. Sentiago (J. Hol.) — H. Royer (J. Hol.)

J. Ramirez (J. Holl.) — R. Maduro (J. Holl.) — Ch. Becker (Scherp.) — Lo Ning Hing (Transv.) — A. Naaldijk (Transv.)

O

H. Panneflek (Volh.) — H. Leers (J. Hol.) — E. de Castro (Volh.) — E. Senior (Volh.) — G. Pardo, (J. Hol.)

W. Mau Asam (Transv.) — G. Bloemendaal (Asiento) — H. A. Maduro. (S.U.B.T.).

E. Atalida (Herc.) — O. Troeman (J. Holl.)

J. Pinedo (Herc.)

Reserves:

Casper, Transvaal	A. Pietersz, S.U.B.T.
August, Volharding	C. Prince, R.C.C.
N. Vera, R.C.C.	E. Rondijk, Volharding
L. B. Isidora, Volharding	C. Bosch, S.U.B.T.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Te Berlijn werd Hubert Sprengel wegens spionnage terechtgesteld.

In Engeland verongelukte een Duitse transportmachine. De drie leden van de bemanning vonden de dood.

De bekende oud Generaal Ludendorff is ernstig ziek.

NEDERLAND.

Door minister Slotemaker de Bruine werd namens de Nederlandse regering een bortsbeeld van Erasmus aangeboden aan de Carnegie Stichting. Het beeld zal in de tuin van het Vredespaleis worden geplaatst.

Prins Bernhard heeft het beschermheerschap van de K.N.A.C. aanvaard.

Bij de behandeling van de begroting voor P.T.T. merkte minister van Boeyen op dat de Nederlandse wereld uitzendingen ten doel hebben de culturele goederen in het buitenland ter kennis te brengen.

Wat betreft de Nederlandse nijverheid kan deze wellicht beter verzorgd worden door de voorlichtingsdienst van de overheid. Hoewel de plannen nog niet geheel zijn uitgewerkt, is men het hierover wel eens dat de werelduitzendingen van de allerbeste kwaliteiten moeten zijn.

Zondagmorgen vertrok prins Bernard, vergezeld door een der leden van het personeel te Soestdijk in zijn Ford auto naar den Haag. Bij het spoorweg viaduct in de nabijheid van Diemen, waar de auto van den prins om ongeveer kwart voor zevenen arriveerde, stak plotseling een zwaar beladen zand-auto over de weg, waardoor de prins, die zelf stuurde, geen tijd had om krachtig te remmen. Hij reed dan ook met volle snelheid op de wagen in. De auto van den prins bekwam zeer grote schade. De prins zelf raakte bekneld tussen de zitplaats en het stuurwiel en botste met grote kracht met zijn voorhoofd tegen de voorruit.

Het ongeluk is nog vrij goed afgelopen. De prins heeft een lichte hersenschudding bekomen en een diepe snijwond in het voorhoofd. Op het zien van wat zich op de weg afspeelde, snelde een spoorwegarbeider den prins te hulp en bevrijdde deze uit zijn netelige positie. Medische hulp werd direct ingeroepen, waarop uit Diemen drie doktoren spoedig ter plaatse waren. Deze oordeelden het echter nodig om [illegible] in te roepen bij de bekende chirurg Dr. Knapper uit Amsterdam, die eveneens spoedig ter plaatse was. De prins was volkomen bij bewustzijn en stelde zelf vast dat hij aan zijn benen geen letsel had bekomen.

Uit Amsterdam kwamen verder spoedig twee ambulance-auto's, die den prins en zijn begeleider naar het Burger Ziekenhuis vervoerden.

De toestand is iets verbeterd. De wond aan het voorhoofd gehecht, en de algemene toestand wordt als bevredigend beschouwd.

De prins mag voorlopig niet naar Soestdijk terugkeren.

SPORT.

De 22ste schaakpartij werd door Aljechin gewonnen. De stand is 13—9 voor Aljechin.

VOOR 50 JAAR

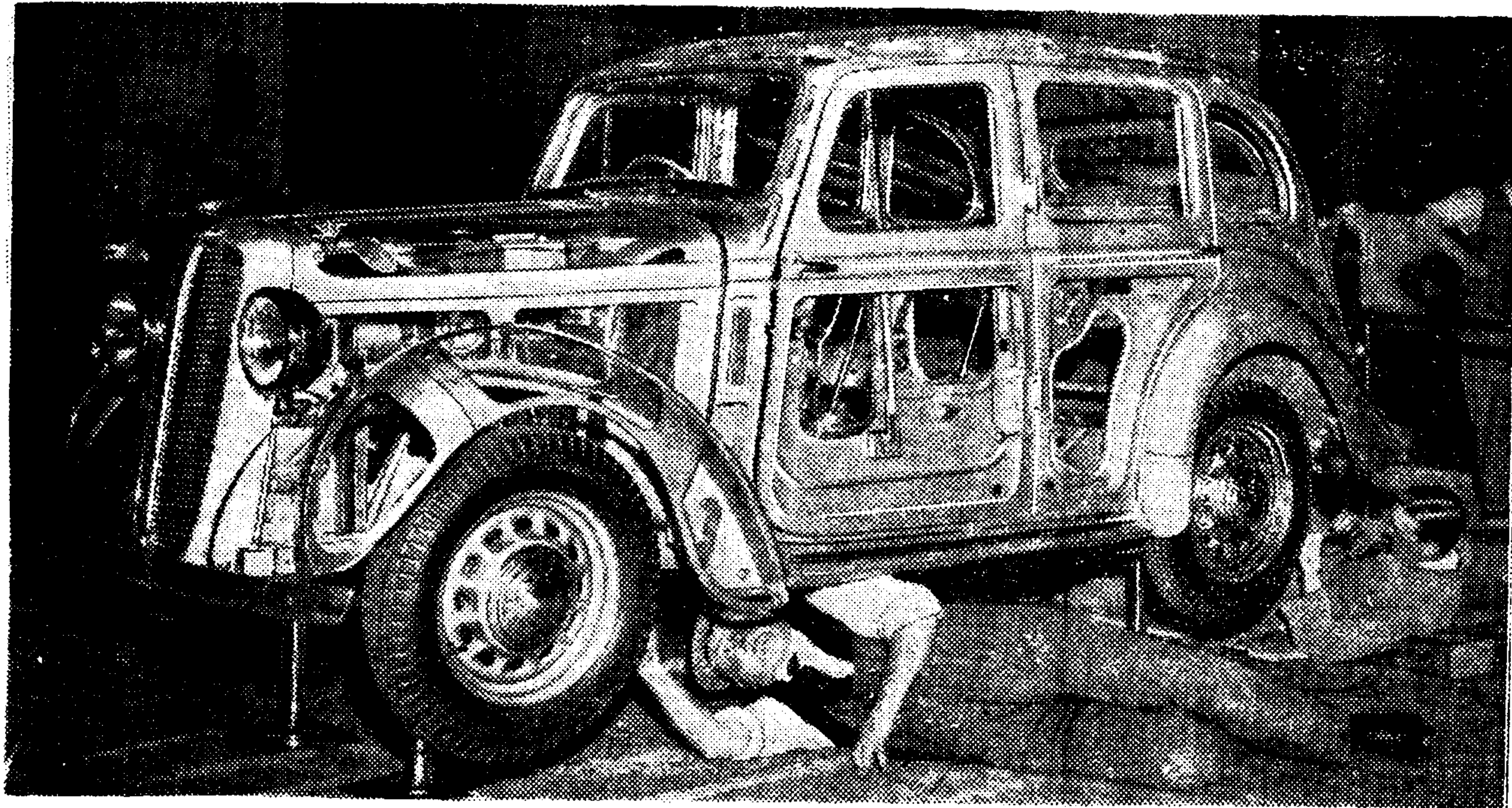
UIT DE AMIGOE VAN 3 DEC. 1887.

Geen treffend plaatselijk nieuws bevat genoemd nummer. We willen daarom de aandacht vestigen op enkele belangrijke buitenlandse kwesties waarvan melding gemaakt worden.

Zo vinden we een schrijven van Paus Leo XIII gecommentarieerd over de Romeinse kwestie, welke thans reeds jaren onder Mussolini zijn oplossing gevonden heeft.

Van Frankrijk vernemen we de historie van het beruchte Caffarel-Wilson schandaal, helaas niet het laatste der schandalen, waardoor de derde republiek zo berucht geweest is, waardoor de presidentszetel van Grévy stond te wankelen.

En tenslotte worden we herinnerd aan de bekende Kronprinsz Friedrich en zijn keelziekte, die hem slechts enkele maanden deed regeren, en waarbij zich minder aangename verwikkelingen hebben voorgedaan tussen de Duitse en Engelse medische wetenschap, doordat Kronprinsz Friedrich op instigatie van zijn gemalin de Engelse geneesheer Mac Kenzie tot lijfarts gekozen had.



EEN TRANSPARANT AUTO. Om aan de bezoekers van de Autotentoonstelling in Earls Court, Londen, goed de inwendige delen te laten zien, heeft een Engelse motorfabriek een wagen tentoongesteld, die bijna geheel van celophaan is vervaardigd.

NANKING EN TOKIO. TWEE WERELDEN IN HET VERRE OOSTEN.

De geschiedenis van een Oosterse wereldstad.

VERGELIJKINGEN TUSSEN JAPAN EN CHINA.

Voor ons, Westerlingen, valt er in het Verre Oosten nog heel wat op te lossen. Er zijn tal van vraagstukken, waarvoor wij geen oplossing weten. En als wij het Chinees-Japanse conflict nagaan, dan komt ons vanzelf Kipling's „East is East"... in de gedachte. Tokio en Nanking, twee hoofdsteden van twee rijken in het Oosten, het ene klein, maar geducht, het ander onmetelijk groot, doch niet half zo machtig en gevreesd. Het is interessant de geschiedenis van deze steden na te gaan; interessant temeer, waar het jongste „conflict", dat veel weg heeft van een formele oorlog, de aandacht vraagt van de gehele wereld.

Wie van Nanking naar Tokio komt, ziet onmiddellijk het groot verschil tussen China en Japan. Het uitgestrekte, onvoltooide, nog half lege Nanking is de hoofdstad van een rijk, in opbouw; het moderne, gedrongen, jachtige Tokio één huizenzee, doet aan als een metropolis. Tokio is „af" d.w.z. niet in aanbouw, zoals Nanking. Tokio bezit, ondanks de nabootsng der Japanners, ten opzichte der Yankee's, een eigen stijl. Natuurlijk vindt men, zoals in alle wereldsteden, bepaalde wijken, waar de architecten hun eigen ideeën hebben willen botvieren en waar slechts een bepaalde soort mensen woont, doch tot nog toe heeft de hoofdstad van Japan haar eigen karakter behouden. En in Nanking — wel, in Nanking heeft men een mooie stad... voorlopig nog op papier staan.

Toch bezitten deze beide hoofdsteden een bijzondere historie, een geschiedenis die de moeite van het weten waard is. Beide steden hebben een glanstijd achter de rug en niet eens vele jaren liggen tussen de stichting van het „Nieuw-Nanking" en de heropbouw van Tokio. Nanking kwam herhaaldelijk voor in de geschiedenis van het grote China en tenslotte werd zij hoofdstad des rijks. De stormen van de burgeroorlog hebben echter veel vernield en toen in 1927 de hoofdstad Nanking tot het middelpunt der Republiek China werd, begon men met plannen voor de opbouw, plannen die thans nog niet voor de helft verwezenlijkt zijn.

Tokio werd gesticht rond 1600 door een nieuwe Japanse regentenfamilie, het werd het centrum der heersers, terwijl de Keizer in zijn traditionele residentiestad Kioto bleef, welke stad duizend jaren lang het hof herbergde. Na Japan's reorganisatie ging de keizer naar Tokio, en de één millioen inwoners tellende stad breidde zich snel uit, tot in 1923 een vreselijke aardbeving de trots van het land als een kaartenhuis in elkaar sloeg. De Japanners bleven evenwel niet op de puinhopen treuren en gingen onmiddellijk aan het werk. In 1924 werd begonnen met heropbouw der verwoeste stad en thans staat Tokio daar als een wegwijzer voor de Oosterlingen. Tokio is de stad, waar Oost en West samenkomen, al is het dan ook niet op de manier, zoals Kipling die bedoeld in zijn beroemde spreuk „East is East and West is West and never the twain will meet".

Het paleis van de zoon des hemels.

Iedere wereldstad heeft haar eigen bepaalde plaatsen, waar de vreemdeling door zijn gids naar toe wordt geleid en die als bezienswaardigheden der stad bekend zijn. Zo vindt men midden in Tokio de keizerlijke stad, op een heuvel, het paleis van de Japanse heerser. De door klimplanten omgeven muren omsluiten het paleis van de Tenno, de zoon des hemels. Van het lawaai der binnenstad is hier weinig te vernemen. Op de plaats van het paleis stond vroeger het slot van de regentenfamilie, terwijl de keizer in zijn eeuwenlange afzondering in Kioto leefde. De Tenno in de Japanse Keizerstad is niet alleen de heerser over millioenen, hij is ook het religieus en magisch opperhoofd van alle Japanners.

Naar dit paleis oriënteert zich de gehele hoofdstad. In het westen ligt het Japanse „Versailles", een nimmer bewoond geworden slot in Louis XV-stijl en overigens vrij smakeloos opgetrokken. In dit paleis vinden de grote staatsbanketten plaats, doch als residentie voor de Mikado is het slot natuurlijk niet te gebruiken. In het Noorden vindt men vele plaatsen welke herinneren aan de grote keizer Meiji, de monarch, die de teugels der heerschappij in handen nam en zijn zetel vanuit Kioto naar het centrum van Japan, Tokio, overbracht. Een park, dat des vorsten naam draagt met een monumentale herinneringsboog, wordt keurig onderhouden. Aan de voet van de Oosterse „Arc de Triomphe" leggen de Japanners hun bloemen neer, zulks uit verering voor de nagedachtenis van de grote Mikado. Achter het park rijzen hoge cypressen. Hieronder ligt het stoffelijk overschot van Keizer Meiji, de vader van het Japanse volk. Jaarlijks komen duizenden Japanners naar het graf van Meiji. En in de Nieuwjaarsnacht worden talrijke offers gebracht. Keizer Meiji wordt dan om voorspraak gebeden bij de grote goden, die een goed jaar moeten brengen.

In het Oosten van Tokio vindt men het niet minder druk bezochte graf van Yasukuni; hier liggen de stoffelijke resten van duizenden soldaten, die in de loop der jaren voor hun vaderland stierven.

Japan's leven en werken.

En in het Zuiden? Daar vindt men het eigenlijk centrum van Tokio: de industrieën de trust, de banken, de handelshuizen, de wolkenkrabbers, de warenhuizen en de woningen der rijke Amerikaanse kooplieden. Hier ook vindt men het tentoonstellingscentrum van Tokio, waar men kan zien, wat Japan produceert, vanaf nietig speelgoed tot imposante machinerieën en ijzerwerken. Hier vindt men het heiligdom van de nog jonge stad die de halve wereld met zijn producten voorziet. Hier vormt zich de rijkdom van Japan. De Ginza, met haar veel moderne, smaakvol gebouwde handelshuizen, de talrijke cafe's en restaurants en— niet te vergeten — de dancings, die vooral op de vreemdelingen, die Tokio bezoeken, een aantrekkingskracht uitoefenen.

De vluchtige bezoeker mag zich afvragen, waar de vele mensen, die hij door de drukke straten van Tokio ziet lopen of rijden, wel mogen wonen. De mannen, die na sluitingstijd uit de kantoren stromen, de vrouwen die bij honderden uit de grote warenhuizen komen, waar wonen zij allen? Zij wonen ver buiten de city, buiten de ringbaan,, waar een gordel tuinstadjes, de oude stad Tokio omsluit. Deze tuinstadjes zijn vrij nieuw. Vóór ongeveer vier á vijf jaar geleden hebben de Amerikaanse architecten deze miniatuur villa'tjes opgetrokken. De huisjes zijn goedkoop genoeg en de huren laag genoeg, om iedereen, die een goedbetaalde betrekking heeft, van een dergelijke moderne woning te doen genieten. De huizen zien er zowel van binnen als van buiten goed onderhouden uit De Westerlingen brachten de moderne Japanner de nodige hygiëne bij en de Japanners zijn slim genoeg, om de Westerse gewoonten dankbaar te aanvaarden. En hiervan plukt men thans de vruchten.

Natuurlijk bezitten dergelijke tuinstadjes hun brede asphaltwegen met electrische trams en lawaaiige autobussen. **Doch verder gaat het er in de buitenwijken van Tokio nog echt Japans toe.** Bij mooi weer hangen de Japanners hun balonnen buiten in hun tuintjes en het is een typisch gezicht al die twinkelde lichtjes door het gebladerte te zien schemeren. Overigens is het voor de vreemdeling een raadsel, hoe de Japanners, die overdag in de grote stadswijken werken, des avonds hun huisjes kunnen terugvinden, waar alle huisjes op elkaar gelijken en iedere straat hetzelfde aanzien heeft. Het is geen zeldzaamheid, als men een vreemdeling in een tuinstadje ziet ronddwalen en hem een kwartier lang dezelfde weg die in een kring loopt, ziet volgen. Zonder gids had hij beter gedaan weg te blijven. Wanneer zo'n vreemdeling verdwaald is, doet hij het beste hulp te vragen bij de eerste de beste politiepost, want de Japanse politieagent weet meestal wel de weg in het labyrinth van villa'tjes ja hij weet zelfs de bewoners ervan „thuis te brengen".

Tussen tuinstad en keizerstad.

Van het oude Tokio is wel niet veel meer overgebleven. In het Westen vindt men het diplomatenkwartier, waarin buiten de gezanten de villa's der rijke Japanners en prominente buitenlanders liggen. Ten Noorden van het paleis vindt men nog een stadswijk, welke door handwerkslieden worden bewoond. De huizen hier doen nog typisch Chinees aan. De invloed, welke de Chinese architectuur hier had, is bijzonder groot geweest. Sommige dezer huizen dateren uit de 18e eeuw. In het Oosten tenslotte vindt men het centrum van intelligentie en kunst. Talloos zijn de boekwinkels, de antiquariaten en kunsthandels waarlangs jongemannen met lange haren wandelen. Hier en daar vindt men een bohemien-kroeg of een „icecream-bar".

Wanneer men zo in de wendingen van een spiraal Tokio doorwandelt, heeft men de hoofdstad van Japan gezien en komt men tenslotte aan de boulevards en plantsoenen welke de keizerstad omgeven. Hier jachten de automobielen voort, hier raast het verkeer, overigens uitstekend georganiseerd, langs de brede verkeerswegen en van de schoonheid der avenues ziet de automobilist niets. Doch dit zal men niet kwalijk nemen, als men weet dat hij de voorschriften van het snelverkeer, welke hem verbieden te overschrijden, een verbod overigens, dat de Japanners van de verkeerspolitie in Amerika hebben afgekeken, opvolgt.

WAT MOZART MISSEN KON.

Toen Spontini directeur van de Berlijnse opera was, werd hij eens uitgenodigd om op een groot muziekfeest buiten Berlijn te dirigeren. Spontini nam de invitatie aan.

Als de vermaarde componist zich bij zulke gelegenheden vertoonde, droeg hij steeds talrijke ordetekenen, die hij in de loop der jaren ontvangen had. Ook op dit muziekfeest, had hij zijn lintjes, sterren en kruisjes niet vergeten. Toen hij trots en gebiedend als een machtig alleenheerser, zijn plaatst vóór het orkest innam, kon één der musici niet nalaten zijn buurman aan de volgende lessenaar in ,te fluisteren:

— Kijk eens, wat een onderscheidingen hij heeft.

— Ja, fluisterde de andere, en Mozart had er niet één.

Spontini had het gesprek gehoord: hij wendde zich naar de beide violisten en zei, op dezelfde fluistertoon:

— U hebt gelijk... maar Mozart had er ook geen nodig.

Daarna hield hij zijn dirigeerstok op om de Don Juan-ouverture te leiden...

DE SCHRIJVER EN DE DIEVEN.

Swift, de beroemde, geestige schrijver van „Gullivers Reizen" heeft zich eens een grap veroorloofd, die velen zijner medeburgers ten goede kwam.

Toen Dublin eens meer dan ooit onveilig werd gemaakt door inbrekers en straatrovers, verscheen van zijn hand een werkje, dat zo het heette, de bekentenissen behelsde van een zekere Ellison, die zijn lidmaatschap van het dievengilde met de dood moest boeten. Hij bracht daarin ter kennis van het publiek, dat hij vóór zijn terechtstelling aan een eerlijk man — de enige die hij in zijn leven gekend had — niet alleen al zijn slechte daden had medegedeeld, maar ook de namen van zijn bondgenoten en van de helers die het gestolen goed kochten.

De eerlijke man had hem plechtig beloofd om zodra hij hoorde dat iemand voor inbraak of straatroof terecht stond, zijn lijst in te zien en mocht de naam van den misdadiger daarop voorkomen, ze in te zenden naar de bevoegde overheid. De „grap" trof doel: de dieven en diefjesmaten lieten zich foppen en in lange tijd hoorde men niet van hun bedrijf.

BEETHOVEN ALS JAGER.

Beethoven had een stille neiging tot de jacht, wat slechts aan weinigen bekend was. Hij mocht zich echter allerminst tot de goede schutters rekenen en het was eigenaardig van hem, dat hij haast nooit raakte wat hij wilde schieten, maar altijd iets, waarop hij in het geheel niet aangelegd had, — een omstandigheid, waardoor hij bij de deelnemers aan jachtpartijen meer gevreesd dan geliefd was.

Liszt, die zelf een hartstochtelijke jager was, vertelde hierover eens aan een diner bij graaf Esterhazy. Het gesprek kwam op verschillende jachtavonturen en Esterhazy vroeg bij die gelegenheid, — „Zeg mij eens, heb jij niet een keer het grote voorrecht gehad, met Beethoven op jacht te gaan?"

„Om u te dienen, Excellentie," was het antwoord, „die eer is mij inderdaad te beurt gevallen. En nog draag ik een kogel bij mij, als herinnering aan die onvergetelijke jachtpartij." „Zo, en waar heb je die kogel dan?" „Met uw permissie, Excellentie," klonk het ietwat onverwachte antwoord, „in mijn rug".

Tweem vrienden kunnen elkaar liefhebben in voor- en tegenspoed; maar het is alsof er eenn ieuwe en veel edeler vriendschap tussen hen ontstaat vanaf het ogenblik dat zij samen een groot leed moeten doorstaan.